

Børne Blad

WALDO

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 29.

19de juli 1891.

17de aarg.

WALDO

Hjem til mor med ved.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. 3 pakker til en adresse paa over 5 ekspir. leverses det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspebitionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende rebaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

En indianerhøvdinges heltedaad.

De to indianerstammer „komancherne“ og „Chippewaerne“ havde i lange tider ligget i indbyrdes strid. Ved et overfald lykkedes det den sidstnævnte stamme at gjøre til fange en søn af en af fiendernes berømteste høvdinge. Fyldte med grusom glæde trak „Chippewaerne“ sig tilbage til sine jagtmarker; det var jo et mere end almindeligt held at have faaet i sin magt sin mest forhadte fiendes søn, han, som var bestemt til at blive den fiendtlige stammes fremtidige høvding.

Den skjæbne, som ventede fangen, var frygtelig. Chippewaerne havde til skik under de mest udsøgte pinsler at brænde sine fanger levende. Santanta — saa hed den modige unge mand — vidste, hvilken skjæbne der ventede paa ham, men han fortrak ikke en mine. Den indianske kriger sætter jo sin ære i at kunne udholde de græsseligste døds-kvaler uden et suk, uden en klage, uden ved en mine at give tilkjende sin smerte. Det vilde være en uhyre tilfredsstillelse og glæde for hans dødsfiender, om han ved den mindste trækning røbede sine kvaler — dette ved han, og derfor lider han alt uden at fordreie en mustel; han viser derved en selvbeherstelse og viljekraft, som midt under den dybeste medfølelse maa indgøde beundring.

Den gamle høvding vidste ogsaa, hvad hans søn havde ibente. Hans faderhjerte blødede; dog bevarede han i det ydre en fuldstændig ro. Men i sit stille sind havde han

fattet en beslutning, som han gik og bar paa og udførte, uden at nævne et ord derom til sine folk.

Alene og ubemærket forlod han sin stamme og fulgte fiendens spor gennem skov og mark, over bække og floder, indtil han endelig var naaet frem til den fiendtlige leir. Allerede havde man her valgt den træstamme, hvortil fangen skulde bindes, en stor vedhaug var bragt hen til træet, og man jublede ved tanken paa sin hevn — de vidste altfor godt, at de ikke kunde tilføje sin arbejdsende et frygteligere slag, end at overgive hans forhaabningsfulde, hjætte søn, stammens stolthed, til døden. Da træder pludselig frem af skoven ganske alene den gamle komanchehøvding med stolt værdig holdning.

Alles øine rettedes til den kant, hvorfra den gamle saaes at komme; raseri og rovgjerrighed stod at læse i deres ansigter. 3 aarrækker havde han jo været en uforsonlig modstander af deres stamme, havde fældet saa mange af deres brødre, havde dræbt dem med alle de kvaler, som hevnlysten kunde udfinde. Han havde overfaldt deres leirsteder, myrdet kvinder og børn, og nu stod han der ganske alene, magtesløs hjemfalden til deres forgodtbefindende. Stjont alle havde lyst til at styrte op og gribe ham, rørte sig dog ikke en eneste fra sin plads. Der var saa stille i kredsen, at man kunde høre hverandres dybe aandedrag. Synet af den modige olding, komanchernes tapreste mand, den ulykkelige far, virkede i dette øieblik overvældende paa de raa, blodgjerrige mennekser.

Driftig skred den graahaarede høvding midt ind i sine fienders kreds. Her standsede han og lod sit blik fare omkring. Ikke en mine forraadte hans følelser ved at se sin søn staa der bunden. Efter saaledes at have kastet et prøvende blik paa sine skadefro fienders ansigter, tog han til orde med rolig og kraftig stemme og sagde:

„Jeg, eders stammes dødsfiende, som har dræbt saa mange af eders midte og taget

deres skalpe med som feierstegn til min wigwam, jeg kommer nu for at byde mig som slagtoffer istedenfor min søn. Jeg vil lide den død, som I har tiltænkt Santanta, medens I maa give fri min søn. Santanta har først nylig betraadt krigsftien. Mine haar er derimod graanebe", vedblev han med hæbet stemme. „Jeg har ophængt eders frigeres skalpe over min families begravelsessted, har i saa mange kampe udgydt eders blod! — Saalænge jeg kan aande, vil jeg komme til at forfølge eder. Saa dræb mig nu ved denne ild og lad Santanta vende tilbage til min wigwam.“

En dødsstilhed indtraadte.

Hvad hindrede de forbitrede chippewaer, som ved den gamle høvding's ord, der var fuldstændig sande, var blevne mindede om hans grusomheder, fra at gribe den gamle høvding og sammen med hans søn overgive ham til hevnen? Dog nei; derpaa tænkte ingen!

De traf sig et stykke tilbage til raadslagning, medens den gamle stod der ubevægelig og ventede paa deres beslutning. Imidlertid bover Santanta, dybt greben af sin faders opofrende kjærlighed, at rette en bøn til ham om dog at opgibe sit forset, lade ham dø og selv vende hjem. Et lynende vredesblik fra faderen var det eneste svar paa hans bøn. Men dette blik var saa veltalende, at det talte bedre end ord til ynglingen og bragte ham til taus at slaa sine øine mod jorden.

Endelig var raadslagningen tilende; chippewaerne vendte tilbage til sin forrige plads, og deres høvding sagde:

„Forslaget er antaget. Santanta kan vende tilbage til sin wigwam.“

Paa et vink blev haandene løste paa den unge mand, han stod der atter frank og fri og kunde gaa, hvorhen han vilde. Han blev imidlertid endnu staaende, indtil hans far sagde:

„Vend tilbage til bore, og sig de tapre tomancher, at deres gamle høvding, sin

stamme værdig, er død for sine fienders haand. Hans død skal de hevne og anerkjende Santanta som sin nye høvding.“

Santanta kastede endnu et blik, der udtrykte den dybeste smerte paa den gamle indianer; men faderen smilte venlig til ham og sagde: „Gaa nu, min søn, og gjør min vilje.“

Med faste skridt, men med dybt høiet hoved forlod den unge mand den fiendtlige leir. Tause fulgte chippewaerne ham med sine blikke. Men neppe var han forsbunden i skoven, sørend de udstødte sine gruopvækkende friggshyl, og ikke mange minutter senere var den gamle høvding bunden fast til træet. Flammerne slog op om hans nøgne legeme, men ikke en lyd var at høre fra ham, medens han under de frygteligste kvaler og sine fienders rasende hevnhyl endte sit liv.

Pille Hans's brev.

Forleden dag læste jeg en historie om en liden tykk gut, som levede med sine forældre her i landet.

Hans far søgte arbejde, men fandt intet og naturligvis savnede det stakkels barn de behageligheder, som faderen vilde have kunnet skaffe ham, hvis han havde haft midlerne dertil. Hvad mener I saa, gutten gjorde? Han skrev et brev. Og til hvem? — Til Jesus.

Ku siger I vel: Det var ingen nytte til, da Jesus er i himmelen, og intet brev kan naa ham der. Det kunde dette heller ikke, men Jesus kunde se det og læse det, da det var skrevet, og han sendte ogsaa et svar. Den lille gut skrev følgende:

„Kjære Jesus! Jeg har bedt saa inderlig til dig, men jeg tænker, du har ikke kunnet høre mig saa langt borte, derfor vil jeg skrive et brev til dig. Vi kom isommer hertil over et stort hav. Min mor har været syg

Domkirken i Köln.

3 drift.

hele tiden; kunde du ikke sende noget, der kunde gjøre hende rast igjen? Og kjære Jesus, send endelig min far noget arbejde, at han kan kjøbe os varme klæder og noget at spise; men gjør det endelig snart, for vi fryser og er sultne. Ingen ved, at jeg skriver til dig, jeg tænkte, du vilde helst sende os noget som en overraskelse.

Hans Brahem.

P. S. Mine hænder er kolde, derfor skriver jeg saa daarlig."

Derpaa foldede han brevet sammen, lagde det i en liden Konvolut og skrev udenpaa: "Til Jesus i himlen!"

Nu skal jeg fortælle eder, hvorledes brevet blev besvaret. Paa posthuset i Washington, hvor dette brev blev lagt ind, var den unge dame, der forterede brevene, tykt af fødsel. Da hun saa den underlige adresse, aabnede hun brevet og læste det, og hendes øine fyldtes med taarer. „Barnets tro skal ikke have været forgjæves“, tænkte hun, og den samme aften talte hun med nogle af sine venner om sagen, og de var alle enige med hende om at sende en kasse til lille Hans. I den var der en klædning til faderen og prægtigt varmt uldtøj til moderen og barnet, desuden legetøj til Hans, og oven paa tøiet laa en Tidollarsfeddel.

Saa snart som kassen var affendt, skrev den unge dame et brev til Hans, hvori hun meddelte ham, at hans brev var bleven modtaget, og at Jesus havde sendt en af sine tjenere ned paa jorden for at hjælpe ham, samt at en kasse var undervejs til ham.

Ikke længe efter modtog hun et brev med varme takfigelser fra den lille guts far, og snart efter skrev han igjen og meddelte, at han havde faaet arbejde. Saaledes ser J, at Jesus svarede paa et lidet barns tilidsfulde brev.

Hvor godt det er at forlade sig paa ham! ikke sandt?

Domkirken i Köln.

(Med billede.)

Vi er stolte af domkirken i Trondhjem med dens gamle vidnesbyrd om middelalderens kunst, og det har været en af den sidste slegts bestræbelser at kunne faa den restaureret. Og det med rette. Men dog er domkirken i Trondhjem kun ringe i sammenligning med „Rölnkatedralen“, der er en af verdens største og mest pragtfulde kirkebygninger. Allerede i aaret 1248 begyndte man at bygge paa den, men arbeidet stansede flere gange gennem lange tider, og først i 1880 blev den fuldenbt.

En reisende*) skildrer sit første indtryk af kirken i følgende ord: „Allerede det første syn af den vældige bygning vækker forbauselse. Man undres først over de uhyre bestræbelser, de opofrelser og anstrengelser, som en saadan bygning har kostet, den lange tid, den taalmodighed og ihærdighed, som fuldbyrde af et saa stort verk har krævet. Man tænker uvilkaarlig: De mænd, som har foretaget sig dette bygningsarbejde, maa have tænkt paa noget andet end blot at tjene penge. En stor ide, et høiere formaal maa have besjælet de tusender af mennesker, som i den dunkle middelalder opofrede et helt livs arbejde for denne kirke. — Man maa med rette dybt beklage det aandelige mørke, som herskede i middelalderen, men et maa man dog beundre, og det er den selbfornegetelse og offervillighed, som besjælede de folk, der levede i middelalderens halvmørke. Disse mænd og kvinder, som ofrede sit hele liv og alt sit gods til kirker, klostre og missionsforetagender, vil opstaa imod os paa dommens dag og fordomme vor selviskhed, vor ulyst til opofrelse, vor gjerrighed og vor sneverhertethed. Over dem lyfte kun nogle matte glimt af evangeliets lys; over os straalet retfærdighedens sols hele fylde med

*) Pastor D. Olsen i „Silsener fra det fjerne“.

salighed under sine vinger. Og ve os for vor utaknemmelighed. Vi maa stamme os ligeoverfor eder, I middelalderens folk, I, som talte med en saa ivrig kjærligheds-tjeneste for det ringe lys, man gav eder!"

Hvad er han for en?

Forleden dag saa jeg en „svingende“ fuld yngling, der ikke selv kunde holde sig opreist og endnu mindre gaa ene. Stakkelen blev ledet af en anden ung mand gennem gaderne hjem til sin bolig. Den unge mand gjorde sig al umag for at føre den berusede og holde den nogenlunde gaaende; han var ogsaa saa heldig at faa ham hjem og redde ham fra den skam at falde i politiets hænder. Da jeg saa disse to, kom det spørgsmaal uvilkaarlig frem hos mig: „Hvad er han for en?“ Jeg mener naturligvis ikke drukkenbolten; det var tydeligt nok at se paa ham, at det ikke var første gang, han var paa svineveien; men den anden, der ledte ham, hvad mon han var for en? Et af to. Enten er han en lystig fugl, der har været paa svir med den anden, men som denne gang af en eller anden grund havde holdt maade med sin svir; eller ogsaa var han en god, trofast bror eller ven, der nu gjorde alt for at dække stakkelens paa bedste maade. Lad os haabe det sidste!

Men nu du! Hvad vil du være for en? Jeg mener dig, du yngling, der blev konfirmeret ifjor eller forfjor! Nu er der atter en flare unge, der staar paa spring til at gaa ud i livet og paa livets mange forffjellige veie. Vil du nu være med til at føre dem ud i brusket og i sværmen; vil du som en let og lystig fugl vise dem vei der? Eller vil du være en trofast bror, som har seet, at vildfuglens vei ofte faar en skrækkelig ende, og som derfor vil gjøre alt for at være en trofast støtte mod dem, der trænger saa

haardt til den? Farbror Henrik vilde være glad, hvis hans unge venner vilde overveie disse to spørgsmaal.

Farbror Henrik.

I drift.

(Med billede.)

De tre søstende i fiskerhytten var om eftermiddagen reiste ud for at fiske en halv fjerdingss vei fra hjemmet. Rysten var aaben, det store hav stod lige paa, og det blæste en del, da de drog hjemmefra; men det brød de kjække børn sig ikke om; de var vante til at færdes paa søen.

Dog, medens de er ude, øges stormen og bølgegangen. De vil reise hjem, men magter ikke længe at kjæmpe sig frem mod bølgerne. Ubeiret fører baaden tilhavs. Ingen hører deres raab, de driver længere og længere ud; gang paa gang sætter de sig ved aarene, men kræfterne svigter dem snart igjen. Mørket falder paa. En hel nat i baaden paa de skummende bølger er ingen spøg. Regnen og søstummet har forlængst gjort dem vaade, og tyndklædte som de er, gjenneblæses de af stormen.

Det er atter blevet morgen. Den yngste af dem er trods kulden sovnet ind, medens de to andre spejder ud over søen. Da sees et seil! En lodsbaad stævner mod dem. De vinker alt, hvad de kan. Raskt kommer den reddende baad nærmere, snart er den ved siden af dem — de er frelst.

Imorgen. „Imorgen vil jeg være snild“, sagde en liden gut en dag til sin mor. Dette kan være brav nok, men hvorfor ikke være snild idag? Der er ikke et eneste ord i bibelen, som opfordrer os til at være gode og gjøre Guds vilje imorgen. Det heder altid „idag“.

Kom ihu, at du helligholder hviledagen.

En søndag i februar maaned 1830 forlangte kaptainen paa en dampbaad paa Missisippi af en matros, at han skulde være med at løse og lade en del varer, hvilket slet ikke var nødvendigt før næste morgen. Matrosen svarede, at han vilde handle mod sin samvittighed, hvis han foretog sig unødvendigt arbejde om søndagen.

Kaptainen mente, at saa langt vest som paa Missisippi brød man sig ikke om noget bud om helligholdelse af søndagen.

Matrosen svarede, at ialfald han følte sig bunden af Herrens vilje.

„Saa gaa iland og faa en anden til at gjøre arbeidet istedet for dig,“ sagde kaptainen.

„Ogsaa det er mod min samvittighed,“ sagde matrosen. „Saa har du paa stedet affled fra din tjeneste,“ udbrød kaptainen forbitret, gav ham hans tilgodehavende løn og bad ham pakke sig.

Den stakkels matros gik sin vei, men tænkte: „Er det Herrens vilje, at jeg skal miste min tjeneste, saa maa det vel være godt for noget.“

Dg se, hvorledes det gik!

Dogle dage senere, den 24de februar 1830, sprang kjedelen paa dampbaaden, og de fleste ombordværende mistede livet.

De aabne frelserarme.

En gamle fromme Valerius Herberger (død 1627) laa engang paa knæ ved sit seksskaarige barns dødsleie. Enden var nær. Faderen vidste det, og hans hjerte vilde bryde, saa kjær havde han barnet. Dg det var ogsaa et elskeligt, fromt barn; derfor havde den Herre Jesus det endnu mere kjær.

Herberger spurgte barnet: „Mit barn, du vil nu snart gaa fra os og dø. Frygter du ogsaa for døden?“

„Nei, kjære fader,“ svarede det syge barn, „jeg frygter ikke for at dø.“

„Hvorfor er du ikke bange for døden?“ spurgte faderen videre.

„Fordi jeg gaar til Jesus, som elsker mig saa høit,“ var det trohjertede svar.

„Men hvoraf ved du da, at han har dig saa kjær?“ spurgte faderen videre.

Dg det syge, dødsstrætte barn, som slet ikke forstod, hvorfor faderen kunde spørge saa underlig, reiste sig med megen møie fra sin pude, saa paa faderen med store øine, med saadanne store dybe øine, som kun døende har dem. Derpaa udbredte det sine arme og sagde dybt bevæget: „Saaledes har han jo for mig hængt paa korsset.“

Efter disse ord sank barnet udmattet tilbage paa pudsen; de trætte øine lukkede sig, og det lille hjerte slog ikke mere; hun var hensoonet i Jesu arme.

„Saaledes har han jo for mig hængt paa korsset,“ var den lille tykke piges ord. Tænk derover, kjære unge læser! Thi saaledes har han ogsaa hængt for dig paa korsset.

Billedgaade.

Oplosning paa gaader i nr. 27.

De skjulte dyr i det hemmelighedsfulde menageri var: 1. Hane, ren. 2. Ugle. 3. Ekorn. 4. Trost. 5. Ørn, abe, æsel, due. 6. Høg.